

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

De enormitate peccati ex consideratione charitatis diuinæ, qua deus
præuenit, prædilexitque nos.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

effabili charitate, atque piissima dignatione ad
 suæ sanctitatis imitationem nos inuitat, dicen-
 do: Nolite contaminare animas vestras. Ego. n. *Leuit. 15.*
 sum sanctus dominus deus vester. Sancti estote,
 quoniam ego sanctus sum. Ecce mi prædilecte, si
 ista profunde, frequenter, stabiliterq; ppenderis:
 puto quod utique peccati foeditatem, immundi-
 ciam, enormitatem odies, ac vitabis. Ad confes-
 sionem quoque sacramentalē (in qua secundum
 scripturas omnia lauantur) frequentius festina-
 bis: in super in præsentia supersanctissimi Dei &
 coram oculis suæ immensæ iusticiæ iustius, san-
 ctius, atque syncerius conuersari conaberis.

De enormitate peccati ex consideratione
 charitatis diuinæ, qua deus præuenit, præ-
 dilexitque nos.

Art VIII.

Ræterea quo quis alium in dilectio-
 ne liberalius copiosiusque præuene-
 rit: eo decetius ac iustius est eum cor-
 dialiter red amare: & eo peruersius
 quoque eum non red amare: peruer-
 sissimum vero est etiam eum odire,
 abhincere, spernere, seque ab ipso profus avertere:
 præsertim si constet dilecto a diligente ita se dili-
 gi. Itaq; vt iniquitatum nostrarum abominan-
 das ac maledictas malicias efficacius atq; syn-
 cerius cognoscamus: diligentissime contem-
 mur quantum & qualiter deus noster dulcis &
 rectus præuenerit nos in amore: nec tm̄ in amo-
 re, sed in amore liberalissimo, mere gratuito, pu-
 rissimo, æterno, dignissimo. Et quidem in primis
 hoc certum est, qd nullus amator creatus tãtope-
 re nos dilexit aut diligit, etiam nec parentes, vt
 M deus

DIONYSIVS CARTHVS.

deus noster suavis & mitis. Nempe ex suo æternali ac proueniente ad nos amore, quum nihil
Gene. 3 effemus creauit nos, imo ad sui ipsius imaginem
Sap. secun similitudinemque plasmauit nos. Diuinus etenim amor non reliquit deum sine germine esse. Insuper non duntaxat naturalibus donis, sed supernaturalibus quoque muneribus nostram naturam
Gene. 1 multiformiter decorauit. Nam & protoplastos nostros parentes in originali iusticia condidit, in paradiso constituit: cunctis huius mundi uiuentibus prætulit, eosque si non peccassent de paradiso ad regnum transtulisset cœleste, sine media morte. Quod totum posteritati eorum conferre disposuit, nisi illi egissent inique. Vnde quamuis tot tantisque bonis simus priuati: nihilominus deum sic amare debemus, ac si eis non priuati essemus, quoniam non ex parte dei priuatio contigit. Præterea quoniam proprius amoris effectus est unio, itemque communitio: amor quippe amato necit amantem, & bona amantis communia facit amato: si ergo rite ac digne optamus agnoscere qualiter nos deus noster dilexerit: intueamur qualiter ipse se nobis ac nostræ naturæ coniunxerit. Ecce etenim nonne ipse unigenitus dei, deo patre volente & spiritu sancto cooperante, nostram naturam suæ diuinitati unioit unione hypostatica, immediata, summa, ac intima, qua maior aut dignior esse nequiuit? Quoniam ergo tam summe ac intime se nostræ naturæ coniunxit: constat quam summe nos præamauit, præsertim quoniam in natura assumpta nobiscum tanto tempore conuersari dignatus est. Sed & ipse pater æternus, sic dilexit nos, ut filium suum unigenitum daret, ut ait Euangelista

gelista Ioannes capite tertio. Qui rursus hortatur
 primæ epistolæ capite quarto, Charissimi diliga-
 mus deum, quoniam ipse prior dilexit nos. Insuper
 mentes nostras incessanter sibi cōiungit per
 supernaturalia dona: videlicet gratiam gratum
 facientem, per actualem spiritus sancti motio-
 nem, per fidem, spem, charitatem, cæterasque
 virtutes infusas & actus earum. Præterea deus
 noster omnia sua, imo seipsum nobis communi-
 care paratus est. Nam oculus non vidit, nec au- Esa. 64
 ris audiuit, nec cor hominis comprehendere va-
 let, quæ deus suis electis parauit. Etenim seipsum
 præparauit eis in præmium: quia ad suis ipsius fe-
 licissimam visionem, atque dulcissimam frui-
 tionem creauit nos. Et hæc est liberalissima dei
 dilectio, quod dando nobis sua dona, simul cum
 ipsis donis largitur nobis seipsum: vt ipsum ve-
 re æternaliter atque feliciter habeamus, posside-
 amus, inspiciamus, fruamur. Postremo in tan-
 tum nos diligit, vt per Salomonem testatus sit,
 Prouerbiorum capite octauo, Delitiæ meæ esse
 cum filiis hominum. Nunc ergo charissime mi,
 sapienter intende quam enorme, peruersum, ac
 indecens sit hunc talem ac tantum amatorem
 non redamare, negligere, offendere, paruipen-
 dere, spernere, aut odire. Qui autem peccat: vult
 vtique quod deus non vult: & quod deus vult,
 ipse non vult. Non ergo veraciter diligit deum,
 quoniam amicorū est eadem velle & nolle. Sper-
 nit quoque vilipenditque deum, cuius præcepta
 non curat. Et ita se prorsus ab ipso auertit, & tã
 superclementissimo, munificentissimo, ac supal-
 tissimo amatori nullam rependit vicem: sed pro
 M ij bono

bonis retribuit mala, & odium pro amore: deum quoque qui se tam familiarem exhibuit sibi, contemnit. Hinc itaque prædilecte, deum sincere ac intime diligamus, toto cordis ardore feramur in ipsum, nostrum affectum suæ supersanctissimæ voluntati semper in omnibus conformemus: quod ipse odit, odiamus: & omne bonum & honestum iugiter amplectamur.

De enormitate peccati ex parte beneficiorum dei. Art. IX.

Palam est ingratitudinem diuino ac humano iudicio plurimum reprobari. Quo autem quis alteri plura ac potentiora beneficia dederit: tanto iniquius est uicem non rependere, ingratus esse & immemorem: iniquissimum vero est, etiam mala pro bonis exhibere. Insuper quanto beneficia benefactoris diutius continuantur, frequentius iterantur, liberalius multiplicantur, etiam benefactor fuerit altior atque dignior, beneficiatus inferior: tanto amplior debet gratitudo adesse, grauiusque peccatum committitur, dum beneficiatus benefactori ingratus seu inobediens reperitur. Vt igitur nostræ ingratitudinis & inobedientiæ ac peccati malignitas, & item peruersitas clarius pateant, cordialius desinantur, solentius emendentur, ac caueantur: pensemus misericordiam & beneficia dei nostri ad nos. Et quidem in primis, ipse fecit nos & non ipsi nos: quod quid habemus & sumus, ab ipso processit atque suscepimus, corpus & omnia membra eius, animam quoque rationalem & vniuersas eius potentias. Si vnum nobis membrum aut potentiam animæ vna deesset: puta pes, manus, oculus, aut voluntas

Psal. 99.